

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA HENRIKA SAUGMANDSGORA ĒES
[HENRIK SAUGMANDSGAARD ØE]
SECINĀJUMI,
sniegti 2020. gada 10. decembrī¹

Lieta C-617/19

Granarolo SpA
pret

*Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare,
Ministero dello Sviluppo Economico,*

*Comitato nazionale per la gestione della Direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione
delle attività di progetto del protocollo di Kyoto,*
piedaloties

E.On Business Solutions Srl, agrāk – E.On Connecting Energies Italia Srl

(Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Lacio Reģionālā administratīvā tiesa, Itālija) lūgums
sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Vide – Direktīva 2003/87/EK – Siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecības sistēma – 3. panta e) punkts – Jēdziens “iekārta” – Jēdziens “darbības, kurām ir tehniska saistība” – 3. panta f) punkts – Jēdziens “operators” – Enerģijas koģenerācijas iekārtas nodošana – Līgums par enerģijas piegādi starp cedentu un cesionāru – Cedenta pieteikuma atjaunināt siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļauju noraidīšana

I. Ievads

1. *Granarolo SpA* ir sabiedrība, kas darbojas svaiga piena pārtikas produktu nozarē, kā arī nodarbojas ar piena produktu ražošanu un izplatīšanu. Šai sabiedrībai attiecībā uz tās *Pasturago di Vernate* [Vernates pašvaldības *Pasturago* daļā] (Itālija) esošo objektu, kur atrodas ražotne un elektroenerģijas un siltumenerģijas koģenerācijas iekārta², ir vienota siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļauja. Tomēr faktiski *Granarolo* vairs nav īpašniece koģenerācijas iekārtai, kuru tā ir nodevusi *E.On Business Solutions* (agrāk – *E.On Connecting Energies Italia Srl*, turpmāk tekstā – “*EBS*”), proti, sabiedrībai, kura ir specializējusies enerģijas ražošanā. Līdz ar to *Granarolo* mēģina panākt savas siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļaujas atjaunināšanu, lai uz to vairs netiktu attiecinātas emisijas, kuras ir saistītas ar koģenerācijas iekārtu. Līdz šai dienai kompetentā iestāde ir atteikusies apmierināt šo pieteikumu³.

¹ Oriģinālvaloda – franču.

² Koģenerācijas princips izpaužas tādējādi, ka vienā un tajā pašā iekārtā un no viena un tā paša enerģijas avota (proti, ar kurināmā sadedzināšanu) vienlaikus tiek ražota mehāniskā enerģija, kas pārvērsta elektroenerģijā, un siltumenerģija.

³ *Granarolo* pieteikums par atjaunināšanu, tāpat kā tās pieteikums sākotnējās siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļaujas saņemšanai, tika adresēts *Comitato nazionale per la gestione della direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del Protocollo di Kyoto* (Valsts komiteja Direktīvas 2003/87/EK ieviešanai un ar Kioto protokolu saistīto projektu darbību pārvaldības atbalstam, Itālija, turpmāk tekstā – “ETS komiteja”). Ar “ETS” ir jāsaprot “emisijas kvotu tirdzniecības sistēma”. Šajos secinājumos es izmantošu gan šo saīsinājumu, gan terminu “emisijas kvotu tirdzniecības sistēma”.

2. Šajā kontekstā *Granarolo* cēla prasību *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio* (Lacio Reģionālā administratīvā tiesa, Itālija)⁴. Šī tiesa iesniedza Tiesai lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu par Direktīvas 2003/87/EK⁵ 3. panta e) punkta, kas ietver jēdziena “iekārta” definīciju, interpretāciju.

3. Tiesai ir uzdots jautājums būtībā par to, vai tad, ja uz vienā un tajā pašā rūpnieciskajā objektā esošām tehniskām vienībām attiecas vienota siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļauja un šajā atļaujā tās ir tikušas uzskatītas par vienu un to pašu “iekārtu”, apstākļi, ka šīs atļaujas turētājs uzņēmums kādu no šīm vienībām ir nodevis fiziskai vai juridiskai personai, rada tādas sekas, ka šī vienība vairs nav uzskatāma par šādas iekārtas daļu.

4. Secinājumu turpinājumā es ierosināšu Tiesai uz šo jautājumu atbildēt apstiprinoši, vienlaikus precizējot, ka, manuprāt, pastāv divi izņēmumi: *pirmais izņēmums* ir tad, ja, lai gan ir notikusi īpašnieka maiņa, darbībai, kas tiek veikta nodotajā vienībā, ir “tehniska saistība” ar cedenta darbībām un tā ir “tieši saistīta”⁶ ar cedenta iekārtu, un *otrais izņēmums* – ja cedents turpina būt “operators”⁷, kas spēj kontrolēt šīs vienības emisijas. Man šķiet, ka uz pamatlietu neattiecas neviens no šiem diviem izņēmumiem.

II. Atbilstošās tiesību normas

A. Savienības tiesības

5. Direktīvas 2003/87 3. pantā “Definīcijas” ir paredzēts:

“Šajā direktīvā izmantotas šādas definīcijas:

[..]

e) “iekārta” nozīmē stacionāru tehnisku vienību, kur veic vienu vai vairākas darbības, kas minētas I pielikumā, un citas tieši saistītas darbības, kurām ir tehniska saistība ar šajā objektā veicamajām darbībām un kuras var ietekmēt emisijas un piesārņojumu;

f) “operators” nozīmē jebkuru personu, kas ekspluatē vai kontrolē iekārtu, vai gadījumos, kad to paredz attiecīgās valsts tiesību akti, personu, kurai deleģētas [noteicošas] ekonomiskas pilnvaras attiecībā uz iekārtas tehnisku funkcionēšanu;

[..].”

6. Šīs direktīvas 4. pantā “Siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļaujas” ir noteikts:

“Dalībvalstis nodrošina, ka no 2005. gada 1. janvāra neviena iekārta neveic I pielikumā minētās darbības, kuru rezultātā rodas attiecīgā emisija, ja vien operatoram nav saskaņā ar 5. un 6. pantu kompetentas iestādes izsniegtas atļaujas vai arī iekārta ir [nav] izslēgta no Kopienas sistēmas saskaņā ar 27. pantu. [..]”

4 Šī prasība ir vērsta pret *Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare* (Vides, sauszemes un jūras aizsardzības ministrija, Itālija), *Ministero dello Sviluppo economico* (Ekonomikas attīstības ministrija, Itālija), kā arī pret ETS komiteju.

5 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2003/87/EK (2003. gada 13. oktobris), ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK (OV 2003, L 275, 32. lpp.), redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2009/29/EK (2009. gada 23. aprīlis) (OV 2009, L 140, 63. lpp.) (turpmāk tekstā – “Direktīva 2003/87”).

6 Termins “tehniska saistība” un “tieši saistītas [darbības]” ir izmantoti Direktīvas 2003/87 3. panta e) punktā ietvertajā jēdziena “iekārta” definīcijā.

7 Attiecībā uz šī jēdziena definīciju es atsaucos uz šo secinājumu 5. punktu.

7. Minētās direktīvas 6. pants “Siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļauju nosacījumi un saturs” ir izteikts šādi:

“1. Kompetentā iestāde piešķir siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļauju, kas dod pilnvaru emitēt siltumnīcas efektu izraisošās gāzes no visas iekārtas vai tās daļas, ja minētā iestāde ir pārliecināta, ka operators spēj veikt emisijas monitoringu un par to [tām] ziņot.

Siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļaujas var attiekties uz vienu vai vairākām iekārtām tajā pašā objektā, kuras darbina viens un tas pats operators.

[..]”

8. Šīs pašas direktīvas 7. pantā “Pārmaiņas attiecībā uz iekārtām” ir noteikts:

“Operators informē kompetento iestādi par visām plānotajām pārmaiņām attiecībā uz iekārtas būtību, darbību, paplašināšanu vai būtisku jaudas samazināšanu, sakarā ar ko var būt vajadzība atjaunināt siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļauju. Attiecīgā gadījumā kompetentā iestāde atjaunina atļauju. Ja mainās iekārtas operatora identitāte, kompetentā iestāde atjaunina atļauju, iekļaujot tajā jaunā operatora vārdu vai nosaukumu un adresi.”

9. Direktīvas 2003/87 I pielikumā “Darbību kategorijas, uz ko attiecas šī direktīva” ir ietverta tabula, kurā ir uzskaitītas šīs darbības. Starp šīm darbībām ir “kurināmā sadedzināšana iekārtās ar kopējo nominālo siltumspēju, kas pārsniedz 20 MW (izņemot iekārtas bīstamo atkritumu vai sadzīves atkritumu sadedzināšanai)”. Šī paša pielikuma 3. punktā ir paredzēts, ka, “nosakot iekārtas kopējo nominālo siltumspēju, lai izlemtu par tās iekļaušanu [ETS], visu to tehnisko vienību nominālā siltumspēja, kuras ir tās daļa un kurās šajā iekārtā tiek sadedzināts kurināmais, tiek summēta”.

B. Itālijas tiesības

10. Leģislatīvā dekrēta Nr. 30/2013⁸ 3. panta 1. punkta t) apakšpunktā jēdziens “operators” ir definēts kā “persona, kurai pieder iekārta vai kura pārvalda iekārtu, vai kurai ir deleģētas noteicošas ekonomiskas pilnvaras attiecībā uz iekārtas tehnisku funkcionēšanu”⁹.

11. Šī leģislatīvā dekrēta 3. panta 1. punkta v) apakšpunktā jēdziens “iekārta” ir definēts kā “stacionāra tehniska vienība, kur veic vienu vai vairākas darbības, kas minētas I pielikumā, un citas tieši saistītas darbības, kurām ir tehniska saistība ar šajā pašā objektā veicamajām darbībām un kuras var ietekmēt emisijas un piesārņojumu”.

12. Minētā leģislatīvā dekrēta 13. panta 1. punktā ir noteikts, ka neviena iekārta neveic šī dekrēta I pielikumā minētās darbības, kuru rezultātā rodas siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas, ja attiecīgajam operatoram nav ETS komitejas piešķirtas atļaujas.

13. Šī paša leģislatīvā dekrēta 16. pantā ir paredzēts, ka operators informē ETS komiteju par jebkādam izmaiņām attiecībā uz operatora identitāti, kā arī attiecībā uz iekārtas būtību, darbību vai būtisku tās jaudas palielināšanu vai samazināšanu.

⁸ 2013. gada 13. marta *decreto legislativo n.30 – Attuazione della direttiva 2009/29/CE che modifica la direttiva 2003/87/CE al fine di perfezionare ed estendere il sistema comunitario per lo scambio di quote di emissione di gas a effetto serra* (Leģislatīvais dekrēts Nr. 30, ar kuru tiek īstenota Direktīva 2009/29, ar ko Direktīvu 2003/87 groza, lai uzlabotu un paplašinātu Kopienas siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju kvotu tirdzniecības sistēmu) (2013. gada 4. aprīļa GURI Nr. 79; turpmāk tekstā – “Leģislatīvais dekrēts Nr. 30/2013”).

⁹ Neoficiāls tulkojums.

III. Pamatlieta, prejudiciālie jautājumi un tiesvedība Tiesā

14. *Granarolo* ir sabiedrība, kas darbojas svaiga piena pārtikas produktu nozarē, kā arī nodarbojas ar piena produktu ražošanu un izplatīšanu. Vernates pašvaldības Pasturago daļā tai ir ražotne, kas ir aprīkota ar termoelektrostaciju, kuru veido trīs apkures katli, kas ražo tās pārstrādes procesiem nepieciešamo siltumu.

15. Attiecībā uz tās ražotni šai sabiedrībai ir siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļauja saistībā ar “kurināmā sadedzināšanu iekārtās ar kopējo nominālo siltumspēju, kas pārsniedz 20 MW”, t.i., darbību, kura ir norādīta Lēģislatīvā dekrēta Nr. 30/2013 par Direktīvas 2003/87 transponēšanu Itālijas tiesībās I pielikumā. Saistībā ar šo iekārtu uz to ir attiecināts “mazo emitētāju” režīms¹⁰.

16. 2013. gadā *Granarolo* objektā, kurā atrodas tās ražotne, uzbūvēja elektroenerģijas un siltumenerģijas koģenerācijas iekārtu, kas paredzēta pārtikas ražošanai. ETS komitejā tā panāca to, ka tika atjaunināta tās siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļauja, lai tiktu ņemtas vērā šīs iekārtas emisijas.

17. 2017. gadā *Granarolo* nodeva savu koģenerācijas iekārtu *EBS*, tajā pašā laikā ar šo pēdējo minēto sabiedrību noslēdzot līgumu par enerģijas piegādi, kura mērķis bija ļaut tai turpināt izmantot šīs iekārtas saražoto siltumenerģiju un elektroenerģiju, lai nodrošinātu savas ražotnes enerģijas vajadzības.

18. Pēc šīs nodošanas *Granarolo* iesniedza ETS komitejai pieteikumu atjaunināt tās siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļauju, lai koģenerācijas iekārtas emisijas izslēgtu no tās siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju aprēķina, uzskatot, ka šo iekārtu tā vairs neekspluatē un nekontrolē.

19. Tā kā ETS komiteja noraidīja tās pieteikumu, *Granarolo* vērsās iesniedzējtiesā, lai panāktu šī lēmuma par noraidīšanu atcelšanu.

20. Šī tiesa norāda, ka savas prasības atbalstam *Granarolo* norāda, ka lēmumā par noraidīšanu ETS komiteja nav ievērojusi prasības, kuras izriet no Direktīvas 2003/87. *Granarolo* it īpaši uzskata, ka no šīs direktīvas 3. panta f) punkta un 6. panta izrietot, ka siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļauja ir izsniedzama iekārtas operatoram. Taču šajā gadījumā *Granarolo* līgumu ar *EBS* par enerģijas piegādi nevarot interpretēt kā tādu, ar kuru *Granarolo* labā būtu saglabātas koģenerācijas iekārtas pārvaldības un šīs iekārtas emisiju kontroles pilnvaras tā, it kā tā turpinātu ekspluatēt šo iekārtu.

21. ETS komiteja iesniedzējtiesā savukārt uzsver, ka uzņēmējdarbības daļas nodošana *EBS* nav ietekmējusi *Granarolo* iekārtas konfigurāciju, kuru veido ražotne un koģenerācijas iekārta. Šī pēdējā minētā iekārta esot jāuzskata par tādu, kurai ir “tehniska saistība” ar ražotni un kurai var būt ietekme uz emisijām, kuras tiek attiecinātas uz *Granarolo*. Tiklīdz ir izsniegta siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļauja, apstāklim, ka šīs atļaujas īpašnieks atšķiras no iekārtas operatora, neesot nozīmes. Šajā ziņā no līguma par enerģijas piegādi noteikumiem katrā ziņā izrietot, ka *Granarolo* saglabā noteicošās pilnvaras saistībā ar koģenerācijas iekārtas ekspluatāciju.

¹⁰ “Mazo emitētāju” režīms ir aprakstīts Lēģislatīvā dekrēta Nr. 30/2013 38. pantā (kura mērķis ir transponēt Direktīvas 2003/87 27. pantu). Šī panta 1. punkta b) apakšpunktā ir paredzēts, ka pēc ieinteresētās personas pieprasījuma ETS komiteja no emisijas kvotu tirdzniecības sistēmas var izslēgt iekārtas, kurās tiek veiktas “kurināmā sadedzināšanas” darbības un kuru kopējā nominālā siltumspēja, lai gan tā ir lielāka par 20 MW (tādējādi, ka uz tām attiecas šī dekrēta I pielikums), nepārsniedz 35 MW. Tādēļ šajā gadījumā var rasties jautājums, kāda ir *Granarolo* interese noskaidrot, vai koģenerācijas iekārtas emisijas ir jāattiecinā uz to vai, gluži pretēji, tās ietilpst *EBS* atbildībā. Proti, ņemot vērā lietas dalībnieku paziņotos skaitļus, šķiet, ka pat saskaitot koģenerācijas iekārtas jaudu ar ražotnes jaudu, iegūtā vērtība būtu mazāka par 35 MW. Šajā ziņā es tomēr konstatēju, ka tiesas sēdē *Granarolo* ir norādījusi, ka iemesls, kādēļ tā nevēlējās, lai uz to tiktu attiecinātas koģenerācijas iekārtas emisijas, bija tāds, ka šīs iekārtas jauda saskaņā ar *EBS* vēlmi varēja tikt palielināta (piemēram, lai piegādātu elektroenerģiju trešajām personām), kā rezultātā 35 MW robežvērtība varētu tikt sasniegta vai pat pārsniegta, un *Granarolo* nebūtu spējīga novērst šo risku.

22. Šajā kontekstā iesniedzējtiesa šaubās par jēdzienu “iekārtas” un “darbības, kurām ir tehniska saistība” interpretāciju Direktīvas 2003/87 3. panta e) punkta izpratnē. Tā arī jautā, vai, kā to ierosina ETS komiteja, jebkura interpretācija tādā nozīmē, ka tiek pieļauts, ka ir notikusi sākotnējās iekārtas sadalīšana divās iekārtās, izraisītu emisijas kvotu tirdzniecības sistēmas noteikumu apiešanu. Proti, šādā gadījumā koģenerācijas iekārta, kuras jauda ir mazāka par 20 MW, vairs neietilptu ar šīs direktīvas I pielikumu aptverto darbību lokā un tādējādi būtu izslēgta no minētās direktīvas materiālās piemērošanas jomas.

23. Pamatojoties uz šiem apsvērumiem, *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio* (Lacio Reģionālā administratīvā tiesa) ar 2019. gada 13. marta nolēmumu, kas Tiesā iesniegts 2019. gada 14. augustā, nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

- “1) Vai Direktīvas [2003/87] 3. panta e) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka jēdziens “iekārta” aptver arī tādu gadījumu kā šajā lietā aplūkojamais, kurā koģenerācijas iekārta, ko prasītāja uzbūvējusi savā rūpnieciskajā objektā, lai nodrošinātu enerģiju savai ražotnei, vēlāk līdz ar uzņēmējdarbības daļas cesiju tiek nodots kādam citam uzņēmumam, kurš specializējas enerģētikas nozarē, ar līgumu, ar kuru, pirmkārt, paredzēts nodot cesionāram elektroenerģijas un siltumenerģijas koģenerācijas iekārtu, sertifikātus, dokumentus, atbilstības deklarācijas, licences, koncesijas un atļaujas, kas vajadzīgas pašas iekārtas ekspluatācijai un darbības veikšanai, nodibināt cesionāra labā apbūves tiesības ražotnes teritorijas daļā, kas būtu piemērota un funkcionāla iekārtas pārvaldībai un uzturēšanai, un servitūta tiesības par labu koģenerācijas iekārtai attiecībā uz apkārtesošu ekskluzīvu zonu, un, otrkārt, ir paredzēts, ka cesionārs 12 gadus piegādās cedentei šīs iekārtas ražotu enerģiju par līgumā noteiktajām cenām?
- 2) Vai, it īpaši, [Direktīvas 2003/87] 3. panta e) punktā minētajā jēdzienā “tehniska saistība” var tikt ietverta tāda saistība starp koģenerācijas iekārtu un ražotni, ka šī ražotne, kas pieder citam tiesību subjektam, lai gan tai ir privilēģētas attiecības ar koģenerācijas iekārtu enerģijas piegādes nolūkos (savienojums caur enerģijas sadales tīklu, īpašs piegādes līgums ar iekārtas ieguvēju energouzņēmumu, šī uzņēmuma apņemšanās piegādāt minimālu enerģijas daudzumu ražotnei, neskarot iespēju atlīdzināt summu, ko veido starpība starp enerģijas piegādes cenām tirgū un līgumā paredzētajām cenām, atlaide no enerģijas pārdošanas cenām pēc tam, kad ir pagājuši desmit gadi un seši mēneši kopš līguma spēkā stāšanās, [..] cedentes tiesības izvēlēties jebkurā brīdī atpirkt koģenerācijas iekārtu, nepieciešamība saņemt cedentes atļauju darbu veikšanai koģenerācijas iekārtā), var turpināt veikt savu darbību pat enerģijas piegādes pārtraukuma gadījumā vai koģenerācijas iekārtas darbības traucējumu vai izbeigšanas gadījumā?
- 3) Visbeidzot, vai – gadījumā, ja tiesību subjekts, kurš ir uzbūvējis koģenerācijas iekārtu un kuram tajā pašā objektā pieder ražotne, efektivitātes apsvērumu dēļ faktiski nodod [koģenerācijas] iekārtu citam uzņēmumam, kas specializējas enerģētikas nozarē, – iespēja, ka pēc nodošanas attiecīgās emisijas tiks atskaitītas no [ražotnes] īpašniekam piešķirtajā ETS atļaujā norādītā apjoma, un iespējamā emisiju “izkrišana” no ETS [..], ko izraisa apstākļi, ka [koģenerācijas] iekārta pati par sevi nepārsniedz “mazo emitētāju” kvalifikācijas sliekšni, rada Direktīvas [2003/87] I pielikumā minētā noteikuma par avotu summēšanu pārkāpumu vai, gluži pretēji, tās ir vienkāršas un likumīgas sekas operatoru organizatoriskajām izvēlēm, ko ETS [..] neaizliedz?”

24. *Granarolo, EBS*, Itālijas un Čehijas Republikas valdības, kā arī Eiropas Komisija iesniedza Tiesai rakstveida apsvērumus.

25. Tie paši lietas dalībnieki un ieinteresētās personas, izņemot Čehijas Republikas valdību, piedalījās tiesas sēdē mutvārdu paskaidrojumu uzklaušanās, kas notika 2020. gada 17. septembrī.

IV. Analīze

26. Kā esmu norādījis šo secinājumu ievadā, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, uz kuru uzņēmumu (cedents vai cesionārs) ir jāattiecinā siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas, ko rada koģenerācijas iekārta, kuras īpašumtiesības uzņēmums, kam piešķirta vienota atļauja attiecībā uz objektu, kurā atrodas šī iekārta, ir nodevis [citai personai]. Vai ir jāuzskata, ka tad, ja šī iekārta un cedenta ražotne šajā atļaujā ir tikušas uzskatītas par vienu un to pašu “iekārtu” Direktīvas 2003/87 3. panta e) punkta izpratnē, tā tam joprojām jābūt arī pēc nodošanas?

27. Tieši uz šo problemātiku būtībā attiecas iesniedzējtiesas *divi pirmie jautājumi*, kurus šajos secinājumos es analizēšu kopā.

28. Savukārt šīs tiesas *trešā jautājuma* mērķis ir noskaidrot, vai gadījumā, ja tāda koģenerācijas iekārta kā pamatlietā aplūkotā pēc nodošanas vairs netiktu uzskatīta par daļu no cedenta “iekārtas”, fakts, ka šīs iekārtas siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas pašas par sevi nesasniedz minimālo 20 MW robežvērtību, lai uz tām attiektos Direktīva 2003/87, varētu izraisīt “noteikuma par summēšanu”¹¹, kas ir ietverts šīs direktīvas I pielikuma 3. punktā, pārkāpumu.

29. Konkrēti, ja koģenerācijas iekārta un ražotne pēc darījuma, ko īstenojušas *Granarolo* un *EBS*, būtu jāuzskata par tādām, kuras veido vienu un to pašu “iekārtu”, to nominālā siltumspēja tiktu summēta saskaņā ar “noteikumu par summēšanu” un to emisijas tiktu aptvertas ar ETS. Savukārt, ja koģenerācijas iekārta vairs nebūtu uzskatāma par daļu no tās pašas iekārtas, kurā ietilpst ražotne, tās kopējā nominālā siltumspēja nesasniegtu minimālo 20 MW robežvērtību. No tā izrietētu, ka šīs iekārtas siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas tiktu izslēgtas no Direktīvas 2003/87 materiālās piemērošanas jomas un uz tām neattiektos ETS.

A. Ievada apsvērumi

30. Atgādinu, ka Direktīvas 2003/87 mērķis ir izveidot emisijas kvotu tirdzniecības sistēmu, lai samazinātu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atmosfērā, un tās galamērķis ir vides aizsardzība. Šī sistēma ir balstīta uz ekonomisku loģiku, kas ikvienu tās dalībnieku mudina emitēt tādu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu daudzumu, kurš ir mazāks nekā tam sākotnēji piešķirtās kvotas, lai pārpalikumu nodotu citam dalībniekam, kas ir radījis lielāku emisiju daudzumu nekā tam piešķirtās kvotas¹².

31. Šīs kvotu izsolišanas princips, kuru likumdevējs vispārīgi ir uzskatījis par “visvienkāršāko sistēmu, ko [...] uzskata arī par ekonomiski efektīvāko”¹³, ņemot vērā “siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju samazināšanās rentablā un ekonomiski efektīvā veidā” mērķi¹⁴, tātad ir atkarīgs no tā dalībnieku spējas kontrolēt savas siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas.

32. Konkrētajā gadījumā, ņemot vērā līguma noteikumus, kurus iesniedzējtiesa ir minējusi savos jautājumos, sākotnēji man šķiet, ka vienīgi *EBS* ir spējīga kontrolēt pamatlietā aplūkotās koģenerācijas iekārtas emisijas.

¹¹ Šī noteikuma saturs ir atgādināts šo secinājumu 9. punktā.

¹² Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 20. jūnijs, *ExxonMobil Production Deutschland* (C-682/17, EU:C:2019:518, 62. un 63. punkts un tajos minētā judikatūra).

¹³ Skat. Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2009/29/EK (2009. gada 23. aprīlis), ar ko Direktīvu [2003/87] groza, lai uzlabotu un paplašinātu Kopienas siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju kvotu tirdzniecības sistēmu, 15. apsvērumu. Šajā nozīmē skat. arī manus secinājumus lietā *ExxonMobil Production Deutschland* (C-682/17, EU:C:2019:167, 69. punkts).

¹⁴ Šis mērķis ir minēts Direktīvas 2003/87 1. pantā. Skat. arī spriedumus, 2018. gada 12. aprīlis, *PPC Power* (C-302/17, EU:C:2018:245, 18. punkts), kā arī 2018. gada 17. maijs, *Evonik Degussa* (C-229/17, EU:C:2018:323, 41. punkts).

33. Proti, *pirmkārt*, kā esmu norādījis šo secinājumu ievadā, *Granarolo* vairs nav šīs iekārtas īpašniece. Iesniedzējtiesa norāda, ka *Granarolo* un *EBS* ir vienojušās par līguma noteikumiem, kuros ir paredzēta minētās iekārtas un dokumentu, kuri ir vajadzīgi tās ekspluatācijai, nodošana pēdējai minētajai sabiedrībai, kā arī apbūves tiesību un servitūta tiesību piešķiršana, lai ļautu *EBS* ekspluatēt un uzturēt šo pašu iekārtu.

34. *Otrkārt*, no veida, kādā ir formulēti šīs tiesas jautājumi, es secinu, ka, lai gan *EBS* ir apņēmusies divpadsmit gadus piegādāt *Granarolo* minimālo siltumenerģijas un elektroenerģijas daudzumu ražotnes vajadzībām, ar šo līgumisko pienākumu *Granarolo* netiek piešķirtas pilnvaras kontrolēt koģenerācijas iekārtas emisijas. Proti, gadījumā, ja *EBS* nepiegādātu vajadzīgo enerģiju, kā norāda minētā tiesa, vienīgās sekas būtu tādas, ka tai būtu jāatmaksā *Granarolo* summa, kas atbilst starpībai starp enerģijas piegādes cenu tirgū un cenu, kas noteikta starp šīm pusēm noslēgtajā līgumā par enerģijas piegādi.

35. *Treškārt*, lai gan iesniedzējtiesa precizē, ka *Granarolo* ir iespēja atpirkt koģenerācijas iekārtu, kuru tā varētu izmantot jebkurā brīdī, tas vien, ka šī iespēja pastāv, ja tai nekad nav bijis pievienots konkrēts akts, lai no jauna iegūtu īpašumtiesības uz šo iekārtu, manuprāt, neļauj secināt, ka šai sabiedrībai būtu pilnvaras palielināt vai samazināt minētās iekārtas saražotās enerģijas kopējo daudzumu.

36. *Ceturtkārt*, manuprāt, tas pats attiecas uz līgumisko pienākumu, kuru arī ir norādījusi iesniedzējtiesa un saskaņā ar kuru *EBS* esot jālūdz atļauja no *Granarolo*, pirms tiek veikti darbi koģenerācijas iekārtā. Šīs saistības nevar mainīt secinājumu, saskaņā ar kuru vienīgi *EBS* kontrolē šīs iekārtas emitēto emisiju daudzumu.

37. Pamatojoties uz šiem elementiem, izskatāmās lietas dalībnieki un ieinteresētās personas būtībā aizstāv divas atšķirīgas tēzes.

38. No vienas puses, *Granarolo*, *EBS* un Komisija uzskata, ka, tā kā *Granarolo* vairs nevar kontrolēt tādas koģenerācijas iekārtas emisijas, kura nodota *EBS*, atbilstoši Direktīvai 2003/87 vairs nebūtu jāņem vērā šīs iekārtas emisijas *Granarolo* siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļaujā. Proti, šīs direktīvas normās esot norādīts, ka siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļauja tiek izsniegta iekārtas “operatoram” minētās direktīvas 3. panta f) punkta izpratnē. Taču vienīgi *EBS* varētu tikt uzskatīta par tādu, kas pilda šo funkciju.

39. No otras puses, Itālijas un Čehijas Republikas valdības uzskata, ka jēdziens “iekārta” Direktīvas 2003/87 3. panta e) punkta izpratnē ir autonomš jēdziens salīdzinājumā ar “operatora” jēdzienu. Tādējādi pamatlietas apstākļos koģenerācijas iekārtu varot uzskatīt par tādu, kas kopā ar *Granarolo* ražotni joprojām veido vienu un to pašu “iekārtu”, un par tādu, uz kuru joprojām attiecas atļauja, kas saistīta ar šo ražotni, un esot mazsvarīgi tas, ka tās operatora identitāte atšķiras no šīs atļaujas īpašnieka identitātes¹⁵.

40. Attiecībā uz koģenerācijas iekārtas konfigurāciju *Granarolo* tiesas sēdē ir norādījusi, ka tai izsniegtajā atļaujā, kas atspoguļo tās situāciju pirms nodošanas *EBS*, koģenerācijas iekārta un ražotne ir tikušas uztvertas kā divas tehniskās vienības, uz kurām attiecas Direktīvas 2003/87 I pielikuma 3. punktā paredzētais “noteikums par summēšanu” un kuras ietilpst vienā un tajā pašā iekārtā.

41. Savos jautājumos iesniedzējtiesa uzsver, ka pēc nodošanas koģenerācijas iekārta joprojām ir fiziski saistīta ar *Granarolo* ražotni ar sadales sistēmas starpniecību. Tomēr tā precizē, ka *Granarolo* varētu turpināt savu darbību pat tad, ja *EBS* pārtrauktu enerģijas piegādi vai koģenerācijas iekārtas darbības traucējumu gadījumā.

¹⁵ Precizēju, ka Itālijas valdība savukārt uzskata, ka *Granarolo* joprojām ir koģenerācijas iekārtas “operators”. Es izvērtēju šīs argumentācijas pamatotību šo secinājumu D iedaļā.

42. To iemeslu dēļ, kurus es izklāstīšu šo secinājumu turpinājumā (B iedaļa), es uzskatu, ka šie apstākļi nenorāda uz to, ka tādā lietā kā pamatlieta koģenerācijas iekārtas un ražotnes darbības būtu jāuzskata par tādām, kurām ir “tehniska saistība” Direktīvas 2003/87 3. panta e) punkta izpratnē, un līdz ar to par tādām, kas ietilpst vienā un tajā pašā iekārtā.

43. Tiklīdz šie precizējumi ir sniegti, būs jānosaka, uz kuru personu var attiecināt tādas koģenerācijas iekārtas kā pamatlietā aplūkotā siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas. Citiem vārdiem, man būs jānosaka, vai uz šādas iekārtas emisijām joprojām var attiekties tāda siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļauja, kāda ir *Granarolo*.

44. Šajā ziņā vispirms norādīšu, ka siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļaujā var tikt iekļautas tikai iekārtas vai iekārtas daļas, kuras “ekspluatē” atļaujas turētājs uzņēmums Direktīvas 2003/87 3. panta f) punkta izpratnē (C iedaļa). Turpinājumā es paskaidrošu, ka pamatlīetas apstākļos *Granarolo* vairs “neekspluatē” koģenerācijas iekārtu un tāpēc uz to nevar attiecināt minētās emisijas (D iedaļa).

45. Jau tagad norādīšu, ka līguma noteikumiem, par kuriem ir vienojušies cedents un cesionārs, manuprāt, nav nozīmes, lai noteiktu, vai nodotajai darbībai ir “tehniska saistība” ar cedenta darbībām. Tomēr no šo secinājumu D iedaļas izriet, ka šie paši līguma noteikumi, manuprāt, ir noderīgi, lai identificētu tehniskās vienības, kurā tiek veikta šāda darbība, operatoru, proti, lai noteiktu, uz kuru personu ir jāattiecinā emisijas, kuras rodas šajā tehniskajā vienībā.

46. Visbeidzot, es atbildēšu uz iesniedzējtiesas trešo jautājumu par “noteikuma par summēšanu” iespējamu pārkāpumu (F iedaļa).

B. Par jēdzienu “darbības, kurām ir tehniska saistība”

47. Atgādinu, ka saskaņā ar Direktīvas 2003/87 3. panta e) punktu ar “iekārtu” ir jāsaprot “*stacionāra tehniska vienība, kur veic vienu vai vairākas darbības, kas minētas I pielikumā, un citas tieši saistītas darbības, kurām ir tehniska saistība ar šajā objektā veicamajām darbībām un kuras var ietekmēt emisijas un piesārņojumu*”¹⁶. Turklāt ar “noteikumu par summēšanu”, kas ir iekļauts šīs direktīvas I pielikuma 3. punktā, iepriekš tiek pieņemts, ka “iekārtu” var veidot arī tādu vairāku tehnisko vienību kopums, kuras apvienotas vienā un tajā pašā objektā¹⁷.

48. Pamatojoties uz šīm tiesību normām, man šķiet, ka ir jānošķir trīs gadījumi tad, ja uzņēmējdarbības daļu nodod vienotas siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļaujas turētājs uzņēmums.

1. Triju iespējamo gadījumu izklāsts

49. *Pirmajā gadījumā* operators nodod īpašumtiesības uz visām iekārtām vai iekārtas daļām, uz kurām attiecas šī operatora siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļauja, citai fiziskai vai juridiskai personai, kas kļūst par to “operatoru”. Tad risinājums ir paredzēts Direktīvas 2003/87 7. panta trešajā teikumā un ietver to, ka kompetentā iestāde atjaunina atļauju, iekļaujot tajā jaunā operatora vārdu vai nosaukumu un adresi.

¹⁶ Mans izcēlums.

¹⁷ Lietderības labad norādīšu, ka Komisija 2010. gada 18. marta dokumentā “Guidance on Interpretation of Annex I of the EU ETS Directive (excl. aviation activities)” [“Pamatnostādnes Direktīvas [2003/87] I pielikuma interpretācijai (izņemot aviācijas darbības)”] (16. lpp.) ir norādījusi, ka iekārtu var veidot vairākas vienības. Šis dokuments ir pieejams šajā tīmekļvietnē: https://ec.europa.eu/clima/sites/clima/files/ets/docs/guidance_interpretation_en.pdf.

50. No šīs tiesību normas izriet, ka tādējādi ETS ietvaros operators visas iekārtas vai iekārtu daļas, kuras ir iekļautas tā siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļaujā, pavisam brīvi var nodot citam uzņēmumam. Pēc nodošanas tieši uz šo citu uzņēmumu tiek attiecinātas emisijas.

51. Jautājums ir par to, kas notiek tikai vienas no tehniskajām vienībām, kas veido iekārtu, uz kuru jau attiecas siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļauja, nodošanas gadījumā. Tieši šī daļējas nodošanas situācija ir paredzēta šādos divos gadījumos:

- *Otrajā gadījumā* operators uzņēmējdarbības daļu, kas veicama iekārtā, kura sastāv no vairākām tehniskām vienībām, attiecībā uz kurām tam ir vienota siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļauja, nodod citai fiziskai un juridiskai personai, vienlaikus turpinot veikt citas ar šo iekārtu saistītās darbības. Starp šīm darbībām un nodoto darbību tomēr nepastāv “tehniska saistība” Direktīvas 2003/87 3. panta e) punkta izpratnē.
- *Trešajā gadījumā* faktiskie apstākļi ir identiski otrā gadījuma apstākļiem, bet nodotajai darbībai ir “tehniska saistība” ar darbībām, kuras turpina veikt cedents savā iekārtā, un tā ir tieši saistīta ar šo iekārtu.

52. Ar jēdziena “iekārta” definīciju, kas ir sniegta Direktīvas 2003/87 3. panta e) punktā, tiek pieprasīts, lai darbības, kuras ir minētas *trešajā gadījumā*, tāpēc, ka starp tām ir tehniska saistība, tiktu uzskatītas par tādām, kuras veic vienā un tajā pašā iekārtā.

53. Citiem vārdiem, jautājums par to, vai starp cedenta un cesionāra darbībām pastāv “tehniska saistība”, ietekmē to iekārtu skaitu, kuras pastāv pēc nodošanas. Atkarībā no tā, vai runa ir par *otro* vai *trešo gadījumu*, pēc nodošanas varētu pastāvēt vai nu viena vienīga iekārta, vai arī divas iekārtas.

2. Atgādnēs par jēdziena “darbības, kurām ir tehniska saistība” interpretāciju

54. Direktīvā 2003/87 nav ietverta jēdziena “darbības, kurām ir tehniska saistība” definīcija.

55. Tomēr Tiesai jau ir bijusi iespēja spriedumā *Elektricitēts Produktiemaatschappij Zuid-Nederland EPZ* precizēt, ka būtībā ir jāsecina, ka starp divām darbībām pastāv “tehniska saistība”, ja viena no tām ir iekļauta otras darbības *kopīgajā tehniskajā procesā*¹⁸.

56. Minētajā spriedumā attiecībā uz ogļu uzglabāšanas iekārtu un termoelektrostaciju, kuras savā starpā ir saistītas ar lentes elevatoru, kas paredzēts, lai termoelektrostaciju apgādātu ar oglēm, Tiesa ir uzskatījusi, ka uzglabātās ogles bija *obligāti nepieciešamas* termoelektrostācijas darbībai, un ar to pietika, lai secinātu, ka uzglabāšanas darbība ir *tieši saistīta* ar tās darbību¹⁹.

57. Atziņu, ka man nešķiet, ka minētajā spriedumā Tiesa skaidri ir izslēgusi to, ka darbība, kura nebūtu “obligāti nepieciešama” citai darbībai, arī varētu tikt uzskatīta par tādu, kurai ir “tehniska saistība” ar šo pēdējo minēto darbību. Tomēr Tiesas izmantoto kritēriju es saprotu tādējādi, ka situācijas, kurās darbības tiek uzskatītas par tādām, kurām ir “tehniska saistība”, katrā ziņā ietver situācijas, kurās iekārtas integritāte varētu tikt apšaubīta, ja tā vairs nevarētu izmantot nodoto darbību²⁰.

18 Spriedums, 2016. gada 9. jūnijs (C-158/15, EU:C:2016:422, 30. punkts).

19 Spriedums, 2016. gada 9. jūnijs, *Elektricitēts Produktiemaatschappij Zuid-Nederland EPZ* (C-158/15, EU:C:2016:422, 30. punkts).

20 Precizēju, ka šī interpretācija būtībā atspoguļo interpretāciju, kuru *EBS* ir piedāvājusi tiesas sēdē, kurā tā paskaidroja, ka tehniska saikne starp divām darbībām pastāv tad, ja iekārtas vienas daļas, kas paredzēta kādai no tās darbībām, apstāšanās bloķētu pārējās iekārtas darbību.

3. Gadījuma, kas attiecas uz pamatlietu, identificēšana

58. Pirmais gadījums, kas ir identificēts 1. apakšiedaļā, acīmredzami nav tas, kurš mūs interesē pamatlīetas apstākļos. Proti, *Granarolo* ir nodevusi *EBS* tikai īpašumtiesības uz savu koģenerācijas iekārtu, savukārt tās rīcībā esošā atļauja attiecas vienlaikus gan uz šo iekārtu, gan uz ražotni, uz kuru tā ir saglabājusi īpašumtiesības.

59. Tātad šajā situācijā, ņemot vērā Tiesas rīcībā esošos lietas materiālus un neskarot pārbaudes, kuras būs jāveic iesniedzējtiesai, ir jāizvērtē, vai darbībai, kuru *Granarolo* ir nodevusi *EBS*, ir “tehniska saistība” ar pārējām darbībām, kuras veic iekārtā, attiecībā uz kuru šim pirmajam uzņēmumam ir siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļauja.

60. Šajā ziņā Itālijas valdība apgalvo, ka, tā kā *EBS* koģenerācijas iekārtā saražotā enerģija ir īpaši paredzēta *Granarolo* ražotnei un abas šīs iekārtas ir fiziski savienotas savā starpā, starp to darbībām pastāv “tehniska saistība”.

61. *Granarolo* apstrīd šo argumentāciju un, tāpat kā to dara *EBS* un Komisija, apgalvo, ka darbībai, ko veic koģenerācijas iekārtā, nav “tehniskas saistības” ar darbībām, kuras tā veic savā ražotnē, un to nevar uzskatīt par tādu, kas ar to ir tieši saistīta.

62. Es piekrītu pēdējam minētajam viedoklim.

63. Proti, kā esmu norādījis šo secinājumu 55. punktā, lai secinātu, ka pastāv darbības, kurām ir “tehniska saistība”, nav pietiekami ar to, ka tās ir savienotas jebkādā veidā, bet ir jāpierāda, ka nodotā darbība ir iekļauta citu cedenta darbību kopīgajā tehniskajā procesā.

64. Konkrētajā gadījumā no Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem izriet, ka koģenerācijas iekārta ir saistīta ar *Granarolo* ražotni vienīgi ar sadales sistēmu (t.i., kabeļiem), kas ļauj piegādāt enerģiju.

65. Ar šo sadales sistēmu, lai gan ar to *Granarolo* ir garantēta privileģēta piekļuve *EBS* ražotajai enerģijai, nepietiek, lai konstatētu, ka pastāv tehniska saistība starp šo abu iekārtu darbībām, jo, kā ir konstatējusi iesniedzējtiesa, šī ražotne var turpināt savu darbību pat koģenerācijas iekārtas darbības traucējumu vai pārtraukšanas gadījumā. Pēdējais minētais konstatējums man šķiet noteicošs.

66. Šajā ziņā no iesniedzējtiesas izklāstītajiem faktiskajiem apstākļiem izriet, ka ražotne ir pieslēgta valsts elektroenerģijas tīklam, kas ļauj nodrošināt tai elektroenerģijas piegādi, pat ja netiek veikta pietiekama apgāde no *EBS* puses²¹.

67. Turklāt minētajai ražotnei pašai ir termoelektrostacija, ko veido trīs apkures katli. Pēc *Granarolo* domām, ja siltumenerģija no koģenerācijas iekārtas tai vairs nevarētu tikt piegādāta, ar šo termoelektrostaciju pietiktu, lai saražotu visu siltumenerģiju, kas ir nepieciešama tās ražošanas vajadzībām.

68. Šie elementi, manuprāt, norāda uz to, ka tādas koģenerācijas iekārtas, kāda tiek aplūkota pamatlīetā, siltumenerģijas un elektroenerģijas ražošanas darbība nav iekļauta tādas ražotnes, kādu ekspluatē *Granarolo*, kopīgajā tehniskajā procesā. Turklāt *Granarolo* ražotne pilnībā varēja darboties, pirms iekārta nebija uzbūvēta. Tātad runa ir par gadījumu, kas ir pretējs akmeņogļu termoelektrostācijas gadījumam lietā, kurā pasludināts spriedums *Elektriciteits Produktiemaatschappij Zuid-Nederland EPZ*²², kur termoelektrostacija nevarēja darboties bez oglēm, kas no uzglabāšanas iekārtas tika nogādātas, izmantojot lentes elevatoru.

21 Jāpiebilst, ka atbilstoši tam, ko norāda *Granarolo* un *EBS*, turklāt *EBS* pastāv tehniska iespēja koģenerācijas iekārtas saražoto elektroenerģiju tieši ievadīt valsts elektroenerģijas tīklā.

22 Spriedums, 2016. gada 9. jūnijs (C-158/15, EU:C:2016:422).

69. Šajos apstākļos es esmu pārliecināts, ka tādā lietā kā pamatlieta starp nodoto darbību un darbībām, kas tiek veiktas ražotnē, attiecībā uz kuru cedents ir saglabājis īpašumtiesības, nav “tehniskas saistības”. It īpaši, kā pamatoti uzsver *EBS* un Komisija, saistībai, kas raksturīga šīm darbībām un kas nebūt nav “tehniska saistība”, manuprāt, ir vienīgi līgumisks raksturs.

70. Ja tiktu izdarīts pretējs secinājums, tad būtu jāuzskata, ka visi energopakalpojumu sniedzēji tikai to pieslēguma elektroenerģijas tīklam dēļ veic darbības, kurām ir “tehniska saistība” ar viņu klientu darbībām, kas izraisītu siltumnīcas efektu izraisīto gāzu emisiju, kuras var uz tiem tikt attiecinātas, pārklāšanos un padarītu par neiespējamu ETS funkcionēšanu²³.

71. No šiem apstākļiem izriet, ka darbību, ko veic tādā koģenerācijas iekārtā kā tā, kuru pamatlietas apstākļos *Granarolo* ir nodevusi *EBS*, nevar uzskatīt par tādu, kurai ir “tehniska saistība” ar darbībām, kas tiek veiktas ražotnē, kura, tāpat kā *Granarolo* ražotne, var turpināt funkcionēt bez šīs iekārtas.

72. Tātad uz tādu lietu kā pamatlieta attiecas *otrais gadījums*, kas ir aprakstīts šo secinājumu 51. punktā.

73. Turklāt šādā gadījumā man šķiet, ka tas vien, ka tehniskās vienības pirms nodošanas ir tikušas uzskatītas par tādām, kas veido vienu un to pašu “iekārtu”, nevar atspēkot secinājumu, ka tagad pastāv divas iekārtas. Ja cedenta un cesionāra darbības nav tehniski saistītas, pēc nodošanas tehniskā vienība, kas ļauj veikt nodoto darbību, ir jāuzskata par nošķirtu no vienībām, kurās tiek veiktas cedenta darbības.

74. Šajā ziņā atgādinu, ka saskaņā ar Direktīvas 2003/87 3. panta e) punktu, ja runa nav par to, vai darbībām ir “tehniska saistība” ar darbībām, kuras tiek veiktas iekārtā, kā apgalvo Čehijas valdība, ir vienkārši jāidentificē stacionāra tehniskā vienība, kurā veic vienu vai vairākas darbības, kas ir norādītas šīs direktīvas I pielikumā.

75. Es pievienojos ģenerālvokātes J. Kokotes [*J. Kokott*] nostājai viņas secinājumos lietā *Elektricitēits Produktiemaatschappij Zuid-Nederland EPZ*²⁴, saskaņā ar kuru jēdziens “tehniskā vienība” nav definēts un tādēļ to var interpretēt elastīgi.

76. Proti, pretēji tam, ko ierosina Itālijas valdība, no Direktīvas 2003/87 3. panta e) punkta neizriet, ka iekārtas perimetru nekad nevarētu ne paplašināt, ne ierobežot vai ka iekārtas konfigurācija nekad nevarētu tikt mainīta, tiklīdz ir piešķirta pirmā atļauja.

77. Ar jebkādu citu interpretāciju pirmajā atļaujā, kas attiecas uz iekārtu, par to ietvertais apraksts tiktu saglabāts uz mūžīgiem laikiem, un, manuprāt, tā būtu pretrunā Direktīvas 2003/87 7. panta pirmā teikuma formulējumam, kurā ir paredzēts, ka iekārtā var notikt pārmaiņas attiecībā uz tās būtību, darbību un jaudu.

78. Manuprāt, no tā izriet, ka tehniskās vienības, kuru darbībām nav “tehniskas saistības”, kādas no tām nodošanas gadījumā ir jāuzskata par atsevišķām iekārtām²⁵ neatkarīgi no tā, ka pirmajā siltumnīcas efektu izraisīto gāzu emisijas atļaujā tās ir tikušas identificētas kā tādas, kas veido vienu un to pašu “iekārtu”.

²³ Aizejot galējībās, šī argumentācija liktu uzskatīt, piemēram, ka visi uzņēmumi, kuri ir pieslēgti valsts elektroenerģijas tīklam, veic darbības, kurām ir “tehniska saistība” savā starpā, bet acīmredzami tas tā nav.

²⁴ C-158/15, EU:C:2016:139, 27. punkts.

²⁵ Savukārt gadījumā, ja sākotnējo iekārtu veidotu viena “tehniskā vienība” (konkrētajā gadījumā tas tā nav), es neizslēdzu, ka pēc nodošanas joprojām pastāvētu viena un tā pati “iekārta” no tehniskā viedokļa, savukārt emisijas no šīs iekārtas tiktu sadalītas starp cedentu un cesionāru atkarībā no minētās iekārtas daļām, kuras tie attiecīgi kontrolētu.

79. Tā tam jābūt *EBS* koģenerācijas iekārtas un *Granarolo* ražotnes gadījumā – tās ir jāuzskata nevis par tādām, kuras veido vienu un to pašu iekārtu, bet gan par divām atsevišķām iekārtām.

80. Nākamajā iedaļā es analizēšu jautājumu, vai tādas koģenerācijas iekārtas emisijas, kāda ir aplūkotā pamatlīnija, pamatojoties uz to, ka tās jau ir ietvertas siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļaujā, kura ir cedentam, pēc nodošanas tomēr joprojām var tikt attiecinātas uz šo sabiedrību. Es atbildēšu noliedzīgi, norādot, ka vienīgi šādas iekārtas operators var būt atbildīgs par šīm emisijām. Turpinājumā es izvērtēšu, vai pamatlīnijas apstākļos tāda sabiedrība kā *Granarolo* var joprojām tikt uzskatīta par šādas iekārtas “operatoru”. Es secināšu, ka, manuprāt, vienīgi *EBS* pilda šo funkciju.

C. Par nepieciešamību siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļauju sasaistīt ar operatoru

81. Atgādinu, ka Direktīvas 2003/87 3. panta f) punktā ir noteikts, ka ar “operatoru” ir jāsaprot jebkura persona, kas “ekspluatē vai kontrolē” iekārtu, vai gadījumos, kad to paredz attiecīgās valsts tiesību akti, persona, kurai deleģētas “[noteicošas] ekonomiskas pilnvaras” attiecībā uz iekārtas “tehnisku funkcionēšanu”.

82. Turklāt ETS mērķis, kā esmu norādījis šo secinājumu 31. punktā, ir samazināt siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas rentabli un ekonomiski efektīvi. Tās mērķis nav ierobežot darījumus, kurus var veikt uzņēmumi, kas ekspluatē ETS aptvertās iekārtas. Tam par pierādījumu ir tas, kā esmu konstatējis šo secinājumu 49. punktā, ka Direktīvas 2003/87 7. panta trešajā teikumā skaidri ir paredzēta situācija, kad notiek operatora maiņa.

83. Ņemot vērā šo mērķi, es uzskatu, tāpat kā to dara *Granarolo*, *EBS* un Komisija, ka siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļaujā var tikt ietvertas tikai iekārtas vai iekārtas daļas, kuras atļaujas turētājs uzņēmums “ekspluatē”.

84. Jebkāda cita interpretācija, manuprāt, būtu pretrunā Direktīvas 2003/87 mērķiem, jo tā nozīmētu, kā pamatoti tiesas sēdē ir uzsvērusi *Granarolo*, ka atļaujas turētājs varētu būt fiziska vai juridiska persona, kura vairs nebūtu spējīga kontrolēt iekārtas emisijas. Ņemot vērā risku, ka attiecīgajā gadījumā emisijas netiktu kontrolētas un par tām netiktu pareizi ziņots, no tā izrietētu kaitējoša iedarbība attiecībā uz ETS.

85. Itālijas un Čehijas Republikas valdību piedāvātā pieeja, kas nozīmētu sasaistīt atļauju drīzāk ar iekārtu, nevis ar operatoru, manuprāt, turklāt ir kļūdaina, jo, kā Komisija pamatoti norādījusi tiesas sēdē, no Direktīvas 2003/87 6. panta 1. punkta skaidri izriet, ka, tieši pamatojoties uz tāda *operatora* esamību, kurš ir spējīgs veikt emisijas monitoringu un ziņot par tām, tiek piešķirta siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļauja²⁶.

²⁶ Precizēšu, ka saskaņā ar šīs direktīvas 6. panta 1. punktu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļauja var attiekties uz vienu vai vairākām iekārtām vienā un tajā pašā objektā, kuras ekspluatē viens un tas pats operators. Tādējādi man šķiet, ka minētās direktīvas normās, kas attiecas uz šādas atļaujas piešķiršanas nosacījumiem, primāra ir nevis nepieciešamība būt atļaujai attiecībā uz “iekārtu”, bet gan spēja attiecināt šo atļauju uz fizisku vai juridisku personu, kura ir spējīga veikt emisijas monitoringu un ziņot par tām.

86. Formālās prasības, kuras detalizēti ir aprakstītas tostarp minētā 6. panta 2. punktā, arī apliecina to, ka vienīgi operatoram var būt šī atļauja²⁷. Konkrētāk, atļaujas izsniegšana saskaņā ar šo tiesību normu ir pakļauta nosacījumam, ka it īpaši ir ievērots pienākums, saskaņā ar kuru operatoriem līdz attiecīgā gada 30. aprīlim anulēšanai jānodod tāds siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu skaits, kas ir līdzvērtīgs to kopējām emisijām iepriekšējā kalendārajā gadā²⁸. Saikne starp šo pienākumu un siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļauju, manuprāt, apstiprina to, ka neviens cits uzņēmums, kas nav operators, kuram ir jānodod šīs kvotas, nevar būt šīs atļaujas turētājs²⁹.

87. Man šķiet, ka Direktīvas 2003/87 4. panta formulējums apstiprina šo interpretāciju. Tajā ir paredzēts, ka dalībvalstis nodrošina, ka no 2005. gada 1. janvāra neviena iekārta neveic I pielikumā minētās darbības, kuru rezultātā rodas attiecīgā emisija, ja vien *tās operatoram* nav kompetentās iestādes izsniegtas atļaujas vai arī iekārta nav izslēgta no ETS³⁰.

88. No iepriekš minētajām tiesību normām es secinu, ka siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļauja var attiekties tikai uz iekārtām vai iekārtas daļām, kuras “ekspluatē” atļaujas turētājs uzņēmums un attiecībā uz kurām tas spēj veikt emisijas monitoringu un par tām ziņot.

89. Čehijas Republikas valdības arguments, ka Direktīva 2003/87 būtu jāinterpretē citu direktīvu par rūpnieciskajām emisijām normu gaismā, it īpaši Direktīvas 2010/75/ES³¹ 4. panta 3. punkta gaismā, man nešķiet tāds, kas varētu izraisīt atšķirīgu rezultātu.

90. Šī valdība uzskata, ka saistībā ar Direktīvu 2003/87 būtu jāņem vērā fakts, ka saskaņā ar Direktīvas 2010/75 4. panta 3. punktu ir iespējama vairāku operatoru esamība attiecībā uz vienas un tās pašas iekārtas dažādām daļām. Minētā valdība norāda, ka apstākļi, ka pastāv vairāki operatori dažādām vienas un tās pašas iekārtas daļām, neliedz šīs daļas uzskatīt par tādām, kas veido vienotu iekārtu. *A fortiori* siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļaujas piešķiršana tāpat neesot atkarīga no vienīgā operatora esamības.

91. Taču šis arguments nekādi nemaina to, kā izriet no tiesību normām, kuras esmu atgādinājis iepriekš, proti, ka siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļauja var tikt piešķirta tikai ar nosacījumu, ka ir vismaz viens operators, kurš ir spējīgs veikt šādas iekārtas emisiju monitoringu un ziņot par šīm emisijām. Turklāt no tā nekādi neizriet, ka šī atļauja varētu būt personai, kura neekspluatētu tajā paredzēto iekārtu.

27 Šajās prasībās starp citām ir ietverta nepieciešamība šajā atļaujā iekļaut *operatora* vārdu vai nosaukumu un adresi.

28 Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 28. jūlijs, *Vattenfall Europe Generation* (C-457/15, EU:C:2016:613, 30. punkts un tajā minētā judikatūra).

29 Piebilde, ka, lai gan ir taisnība, kā norāda Itālijas valdība, ka iekārtas iekļaušana ETS galvenokārt ir atkarīga no tās strukturālām iezīmēm, piemēram, īstenotās darbības veida, tās kopējās nominālās siltumspējas un radušos emisiju daudzuma, tomēr, lai piešķirtu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļauju, ir jāizpilda [arī] citi nosacījumi, kuri ir uzskaitīti Direktīvas 2003/87 6. pantā.

30 Tāpat Direktīvas 2003/87 11. apsvērumā ir paredzēts, ka “dalībvalstīm jānodrošina, lai dažu konkrētu darbību *veicējiem* [operatoriem] būtu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļaujas un lai tie veiktu monitoringu savai siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijai un ziņotu par to saistībā ar savām darbībām” (mans izcēlums).

31 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2010/75/ES (2010. gada 24. novembris) par rūpnieciskajām emisijām (piesārņojuma integrēta novēršana un kontrole) (OV 2010, L 334, 17. lpp.). Precizēju, ka jēdziena “iekārta” definīcija šīs direktīvas 3. panta 3. punktā ir gandrīz identiska definīcijai, kura ir ietverta Direktīvas 2003/87 3. panta e) punktā. Komisija ir uzsvērusi šo gandrīz pilnīgo identiskumu savā Paziņojumā Eiropas Parlamentam atbilstoši EK līguma 251. panta 2. punkta otrajai daļai par Padomes kopējo nostāju, lai pieņemtu Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvu, ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK (SEC (2003)364, galīgā redakcija), kas ir pieejams šajā tīmekļvietnē:

<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/FR/TXT/?uri=CELEX%3A52003SC0364> (precizāk, 3.2.4. punkta “Grozītā priekšlikuma papildu grozījumi, kurus ieviesusi Padome” sestajā daļā). Piebilde, ka saskaņā ar Direktīvas 2003/87 8. pantu dalībvalstīm ir pienākums “[rikoities], lai nodrošinātu to, ka siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļauju piešķiršanas nosacījumi un procedūra tiek saskaņota ar [Direktīvā 2010/75] paredzētās atļaujas piešķiršanas nosacījumiem un procedūru”.

92. Katrā ziņā minētais arguments attiecas uz gadījumu, kad tai pašai iekārtai ir vairāki operatori, savukārt, kā izriet no šo secinājumu B iedaļas, izskatāmajā lietā runa nav par šādu situāciju³². Čehijas Republikas valdības piedāvātais risinājums tādējādi, manuprāt, nav atbilstošs.

93. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, es uzskatu, ka koģenerācijas iekārtas emisijas nevar tikt attiecinātas uz tās iepriekšējo īpašnieku tikai tāpēc, ka tās jau ir ietvertas tā siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļaujā. Tās var attiecināt tikai uz šīs iekārtas operatoru, proti, personu, kura ir spējīga veikt šo emisiju monitoringu un ziņot par tām un kura ir par to atbildīga.

D. Par operatora identifikēšanu

94. Man nešķiet, ka pamatlietas apstākļos līguma noteikumi, kuri ir saistoši *Granarolo* un *EBS*, norāda uz to, ka *Granarolo* saistībā ar koģenerācijas iekārtu saglabātu kontroli tādējādi, ka tā joprojām būtu tās “operators”, un ka šīs iekārtas emisijas joprojām varētu turpināt uz to attiecināt, lai gan ir notikusi īpašnieka maiņa.

95. Atgādināšu, ka *Granarolo* un *EBS* uzskata, ka, nododot īpašumtiesības uz koģenerācijas iekārtu, ir likvidēta jebkāda *Granarolo* kontrole pār šo iekārtu.

96. Itālijas valdība noraida šo argumentāciju un uzskata, ka *Granarolo* turpina ekspluatēt minēto iekārtu. Šī iekārta joprojām esot atkarīga no *Granarolo* ražotnes enerģijas vajadzībām, jo *EBS* esot apņēmusies divpadsmit gadus tai piegādāt enerģiju, kas nepieciešama minētās ražotnes darbībai, esot piešķirusi *Granarolo* preferenciālas atpirkuma tiesības attiecībā uz šo iekārtu un esot piekritusi tam, ka nekādi uzturēšanas darbi vai remontdarbi netiks veikti bez *Granarolo* piekrišanas.

97. Šajā ziņā šo secinājumu 32.–36. punktā jau esmu norādījis, ka no noteikumiem, par kuriem ir vienojušās *Granarolo* un *EBS*, izriet, ka vienīgi *EBS* ir pilnvaras palielināt vai samazināt kopējo enerģijas daudzumu, kas saražots koģenerācijas iekārtā.

98. Atpirkuma tiesības, kuras ir *Granarolo*, tāpat kā nepieciešamība iegūt iepriekšēju atļauju no šīs sabiedrības, pirms tiek veikti darbi šajā iekārtā, nekādi neierobežo šīs pilnvaras.

99. Tiesas rīcībā esošajos lietas materiālos nav ietverti citi faktiskie apstākļi, no kuriem varētu secināt, ka *Granarolo* turpina ekspluatēt minēto iekārtu.

100. Neskarot pārbaudes, kuras būs jāveic iesniedzējtiesai, manuprāt, ar šiem apsvērumiem ir pietiekami, lai secinātu, ka *Granarolo* nav spējīga veikt emisiju, kuras rada pamatlietā aplūkotā koģenerācijas iekārta, monitoringu un ka to nevar uzskatīt par “operatoru”, uz kuru būtu jāattiecina šīs emisijas. Manuprāt, vienīgi *EBS* pilda šo funkciju.

E. Starpsecinājumi

101. Manuprāt, no iepriekš minētajiem elementiem izriet, ka koģenerācijas iekārta un ražotne, par kādām ir pamatlieta, nevar tikt uzskatītas par vienas un tās pašas “iekārtas” daļām Direktīvas 2003/87 3. panta e) punkta izpratnē.

³² Vairāku operatoru esamība attiecībā uz dažādām vienas un tās pašas iekārtas daļām, manuprāt, katrā ziņā ir tikpat lielā mērā iespējama gan saistībā ar Direktīvu 2003/87, gan saistībā ar Direktīvu 2010/75. Ir taisnība, ka jēdziens “operators” šīs pirmās direktīvas 3. panta f) punkta izpratnē atšķiras no šī jēdziena definīcijas, kura ir norādīta otrās minētās direktīvas 3. panta 15) punktā, jo, kā tiesas sēdē ir atgādinājusi Komisija, pēdējā minētajā tiesību normā tas apzīmē “jebkuru fizisku vai juridisku personu, kas pilnībā vai daļēji ekspluatē iekārtu”, un tādējādi tas neaprobežojas tikai ar personu, kura “ekspluatē vai kontrolē iekārtu” (mans izcēlums). Tomēr Direktīvas 2003/87 6. panta 1. punktā ir paredzēts, ka “kompetentā iestāde piešķir siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļauju, kas dod pilnvaru emitēt siltumnīcas efektu izraisošās gāzes no visās iekārtas vai tās daļas [...]” (mans izcēlums).

102. Šajā ziņā es it īpaši uzskatu, ka darbībai, kuru veic tādā koģenerācijas iekārtā kā pamatlietā aplūkotā, nav “tehniskas saistības” ar darbībām ražotnē, kura, tāpat kā ražotne, ko ekspluatē *Granarolo*, ir pieslēgta valsts elektroenerģijas tīklam un kura var turpināt darboties gadījumā, ja minētā iekārta pārtrauc darbību.

103. Turklāt, ja vien līguma noteikumi, par kuriem vienojušies cedents un cesionārs, vai citi faktiskie apstākļi nenorāda uz to, ka cedents saglabā tādu kontroli pār minēto iekārtu, ka tas turpina būt tās “operators” Direktīvas 2003/87 3. panta f) punkta izpratnē – kas, manuprāt, nav konstatējams pamatlietas apstākļos –, tikai cesionārs būtu jāuzskata par tādu, kas pilda šo funkciju, un tādējādi par tādu, kurš var veikt emisiju, kas ar to ir saistītas, monitoringu un ziņot par tām. Šīs emisijas tātad nav attiecināmas uz cedentu un būtu jāizslēdz no tā siltumnīcas efektu izraisīto gāzu emisijas atļaujas, un nav nozīmes apstāklim, ka koģenerācijas iekārta, kura rada šīs emisijas, pirms nodošanas tika uztverta par tādu, kas kopā ar cedenta ražotni veido vienu un to pašu iekārtu.

F. Par saderību ar “noteikumu par summēšanu” (trešais prejudiciālais jautājums)

104. Turpinājumā es izskaidrošu iemeslus, kuru dēļ es uzskatu, ka ar “noteikumu par summēšanu”, kas ir ietverts Direktīvas 2003/87 I pielikuma 3. punktā, tiek pieļauts tas, ka tādas lietas apstākļos kā pamatlietā, ņemot vērā faktu, ka koģenerācijas iekārtas nominālā siltumspēja ir mazāka par 20 MW, uz emisijām, kas ir saistītas ar tās darbības norisi, kuru *Granarolo* ir nodevusi *EBS*, neattiecas šīs direktīvas materiālā piemērošanas joma.

105. Manuprāt, šāds rezultāts nekādi neatspoguļo ETS noteikumu ļaunprātīgu apiešanu, bet izriet no skaidras likumdevēja vēlmes paredzēt *de minimis* noteikumu un Direktīvas 2003/87 materiālajā piemērošanas jomā iekļaut tikai iekārtas, kuru kopējā nominālā siltumspēja pārsniedz 20 MW.

106. Šajā ziņā es konstatēju, *pirmkārt*, ka “noteikuma par summēšanu” mērķis nav ne kavēt saimnieciskās darbības subjektus nodot savas iekārtas trešajām personām, ne nodrošināt, lai visas iekārtas, kuru pamatā ir “kurināmā sadedzināšana”, pēc iespējas tiktu iekļautas ETS³³. Gluži pretēji – no tā formulējuma izriet, ka šis noteikums ir piemērojams, “lai izņemtu par iekārtas iekļaušanu ETS”, kas nozīmē, ka tieši pastāv situācijas, kurās iekārta neatbilst nosacījumiem, lai uz to attiektos ETS³⁴.

107. *Otrkārt*, iespēja, ka uz emisijām, kuras saistītas ar nodoto iekārtu, neattiecas ETS, nevar tikt saprasta tādējādi, ka tā ir paredzēta, lai mudinātu ETS aptverto iekārtu operatorus tās sadalīt, lai nodotu to īpašumtiesības tik daudziem pakārtotiem vai asociētiem uzņēmumiem, cik nepieciešams, lai darījuma beigās neviena iekārta nepārsniegtu 20 MW robežvērtību.

108. Šajā ziņā no šo secinājumu D iedaļas izriet – ja, lai gan ir notikusi īpašnieka maiņa, no līguma noteikumiem, par kuriem ir vienojušās puses, vai no citiem faktiskajiem apstākļiem izriet, ka cedents turpina ekspluatēt vienu vai vairākas tehniskās vienības, kurās tiek veikta nodotā darbība, šo uzņēmumu varēs uzskatīt par tādu, kurš joprojām ir atbildīgs par attiecīgajām emisijām. Tādējādi vajadzības gadījumā noteikumu par summēšanu turpinās piemērot tāpat, kā tas būtu bijis pirms nodošanas.

33 Kā uzsver *Granarolo*, 2010. gada 18. marta dokumentā “Guidance on Interpretation of Annex I of the EU ETS Directive (excl. aviation activities)” [“Pamatnostādnes Direktīvas [2003/87] I pielikuma interpretācijai (izņemot aviācijas darbības)”] (16. lpp.) Komisija ir norādījusi, ka “noteikuma par summēšanu” mērķis ir nodrošināt vienādu attieksmi pret vienas un tās pašas jaudas iekārtām, pat ja viena veic savu darbību, izmantojot daudzas mazas ražošanas vienības, un cita, gluži pretēji, izmanto vienu lielu vienību. Saite uz tīmekļvietni, kurā šis dokuments ir pieejams, ir norādīta šo secinājumu 17. zemsvītras piezīmē.

34 Katrā ziņā es atgādinu, ka atbilstoši Direktīvas 2003/87 27. panta 1. punktam (saistībā ar tā saukto “mazo emitētāju režīmu”) dalībvalstis ar zināmiem nosacījumiem var arī izslēgt no ETS iekārtas, kuru nominālā siltumspēja ir mazāka par 35 MW, pat ja tās pārsniedz 20 MW robežvērtību. No tā izriet, ka, pat piemērojot šīs direktīvas I pielikuma 3. punktā paredzēto noteikumu par summēšanu pēc nodošanas un uzskatot, ka pastāv tikai viena vienīga iekārta, kurā ir apvienota nodotā darbība un cesionāra darbības, šāda iekārta tomēr varētu tikt izslēgta no ETS.

109. Man šķiet, ka ar šo apsvērumu pietiek, lai novērstu ETS ļaunprātīgu apiešanu, vienlaikus saglabājot operatoru brīvību izdarīt savas likumīgās organizatoriskās izvēles attiecībā uz to darbībām un īstenot savu līgumisko autonomiju.

110. *Treškārt*, man ir grūti saprast iemeslus, kuru dēļ tāds operators kā *Granarolo* varētu palielināt emisijas, kas tam iepriekš ir bijušas atļautas, lai ņemtu vērā tādas jaunas tehniskās vienības emisijas, kura uzbūvēta tā objektā un kurai nav tehniskas saistības ar citām tā darbībām³⁵, bet pēc tam, kad tas ir nodevis to trešajai personai, nevarētu atsaukt attiecīgās emisijas no savas siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas atļaujas tikai tādēļ, ka tas ir bijis tās iepriekšējais operators.

111. Proti, tad šī operatora situācija neatšķiras no tāda cita operatora situācijas, kurš bez nekādas iepriekšējas saiknes ar šo tehnisko vienību nolemtu noslēgt līgumu par enerģijas piegādi ar to pašu trešo personu. Piebilstu, ka šajā gadījumā, ja *EBS* pati būtu uzbūvējusi koģenerācijas iekārtu *Granarolo* ražotnes tuvumā tā vietā, lai pārpirkto to no pēdējās minētās sabiedrības, šāda iekārta jau sākotnēji nebūtu ietverta ETS, jo tā nebūtu pārsniegusi 20 MW robežvērtību³⁶.

112. *Visbeidzot*, atgādināšu, ka ETS vispārīgais mērķis ir panākt siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju kopējo samazināšanos. Tomēr šis mērķis labāk varētu tikt sasniegts, ja būtu iespējams, kā *Granarolo* un *EBS* mēģina to darīt pamatlietā, nodot iekārtu elektroenerģijas un siltumenerģijas ražošanai specializētam uzņēmumam, kurš pēc iespējas efektīvāk varētu kontrolēt šīs iekārtas emisijas.

V. Secinājumi

113. Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, iesaku Tiesai uz *Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio* (Lacio Reģionālā administratīvā tiesa, Itālija) uzdotajiem jautājumiem atbildēt šādi:

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2003/87/EK (2003. gada 13. oktobris), ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2009/29/EK (2009. gada 23. aprīlis), 3. panta e) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka koģenerācijas iekārtu un ražotni, par kādām ir pamatlieta, pēc tam, kad to kopīgais operators koģenerācijas iekārtu ir nodevis citam operatoram, nevar uzskatīt par vienas un tās pašas “iekārtas” daļām šīs tiesību normas izpratnē.
- 2) Darbībai, ko veic šādā koģenerācijas iekārtā, Direktīvas 2003/87 – redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Direktīvu 2009/29 – 3. panta e) punkta izpratnē nav “tehniskas saistības” ar tādas ražotnes darbībām, kas, kā tas ir pamatlietā, ir pieslēgta valsts elektroenerģijas tīklam un var turpināt darboties pat koģenerācijas iekārtas darbības izbeigšanas gadījumā.
- 3) Tas, ka pamatlietā aplūkotās koģenerācijas iekārtas kopējā nominālā siltumspēja nepārsniedz 20 MW robežvērtību, kas norādīta Direktīvas 2003/87 – redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Direktīvu 2009/29, – I pielikumā, un tas, ka pēc tās nodošanas otrajam operatoram, ko veicis pirmais operators, šī iekārta līdz ar to neietilpst siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecības sistēmā, nav uzskatāms par šīs direktīvas I pielikuma 3. punktā paredzētā noteikuma par summēšanu ļaunprātīgu apiešanu.

³⁵ Skat. šo secinājumu 16. punktu.

³⁶ Piemēram, *Granarolo* norāda, ka saistībā ar kādu citu tās rūpniecisko objektu (kas atšķiras no *Pasturago di Vernate* objekta) tās koģenerācijas iekārtas ekspluatācija tika izbeigta un *EBS* šī objekta ražotnes tuvumā uzbūvēja jaunu koģenerācijas iekārtu. Tas, ka saistībā ar šo iekārtu starp *EBS* un *Granarolo* ir noslēgts līgums par enerģijas piegādi, nenozīmē, ka šīs iekārtas emisijas ir tikušas attiecinātas uz pēdējo minēto sabiedrību.